ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛΛ ΤΙΝΑΙΡ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μάρθα εἶνε ἐρωτευμένοι, ἂν καὶ ἔχουν παντρευτῆ ἐδῶ κι' ἑφτὰ χρόνια. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συζύγου τοὺς ἀναγκάζει νὰ μὴ μένουν πάντα στὸ ἴδιο μέρος, ἀλλὰ νὰ περιπλαῶνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Εἶχαν ἐπισκεφθεῖ ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἀγγλία, τὴ Βουλγαρία, τὴ Σουηδία καὶ τὴν Ἱσπανία.

Τώρα μένουν σὲ μιὰ μικρὴ κι' ἄχαρη πόλη τῆς Βολωνίας ὅπου μετετέθη ὁ Πέτρος τελευταῖα ὡς προξενικὸς ὑπάλληλος κι' ἡ Μάρθα νοιώθει τὸν ἑαυτό της περισσότερο ἔρημο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ξένους ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων οὔτε τὴ γλῶσσα δὲν καταλαβαίνει Γι' αὐτὸ ἡ ἀπελπισία της ἦταν μεγάλη ὅταν τὸν περασμένο Ἀπρίλη ὁ προϊστάμενος τοῦ Πέτρου τὸν ἐκάλεσε ἐπειγόντως στὸ Παρίσι.

Εἶχαν δώσει ἕνα σωρὸ λεπτὰ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἐγκαταστάσεως, τὰ παιδιά, ποὺ ἦταν ἀκόμη μικρά, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς μητέρας των κ' ἡ Μάρθα, θυμοραλέα καὶ μελαγχολική, δέχτηκε νὰ μείνη στὸ σπίτι τους χωρὶς νὰ συνοδεύη τὸν Πέτρο στὸ ταξεῖδί του, ὅπως ἐπιθυμοῦσε στὴν ἀρχή

Θυμήσου τοὐλάχιστον, τοῦ εἶπε τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του, νὰ μοῦ φέρης ἕνα καινούριο καπέλλο.

Στὴν ἐπαρχιακὴ πόλη ὅπου ζοῦσε δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ καπέλλα τῆς πρωτοπῆς. Ἂν κι' ἡ μοδίστρες ὑποστήριζαν ὅτι ἀντιγράφουν τὰ παριζιάνικα μοντέλλα, ἐν τούτοις ἡ ἐργασία τους κάθε ἄλλο ἔδειχνε παρὰ παρακολούθηση τῆς μόδας.

Ἀφοῦ λοιπὸν τώρα δὲν μποροῦσε νὰ πάη στὴν πρωτεύουσα μόνη της, ἀνέθεσε στὸν ἄντρα της νὰ τῆς κάμη τὰ ψώνια. Ὁ δυστυχισμένος ὅμως σύζυγός της τἄγασε κυριολεκτικῶς, γιατὶ ἡ ἰδέα πὼς θὰ πήγαινε νὰ ἀγοράση ὑπ' εὐθύνη του ἕνα καπέλλο τὸν ἐτρόμαζε ὑπερβολικά.

— Ἀλλοίμονο !.. τῆς εἶπε, δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ διαλέξω... καὶ ποτὲ δὲ θἄχω στὴ διάθεσή μου ὅλο τὸν ἀναγκαῖο καιρό... Κι' ἔπειτα τί θὰ τὰ κάμω τόσα δέματα ποὺ θἄχω στὸ γυρισμό μου ; Τί φασαρίες στὸ σιδηρόδρομο ! Πόσα χασομέρια στὰ σύνορα ! Οἱ τελῶνες εἶνε τόσο ἀγενεῖς καὶ δειλοί... Εἶσαι βέβαιη, ἀγάπη μου, πὼς στὰ μαγαζιὰ τῆς Βολωνίας δὲ βρίσκονται...

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα μὲ πεῖσμα. Δὲν ἔχουν ἐδῶ πέρα τέτοια πράγματα κι' ἂν βρίσκωντεν τίποτε καλὰ καπέλλα στοιχίζουν πανάκριβα... Ἀφοῦ πᾶς στὸ Παρίσι, θἄνε πειὸ εὔκολο καὶ πειὸ οἰκονομικὰ νὰ κάμης ἐκεῖ ὅλα τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ μας...

— Καὶ τὸ καπέλλο ;

— Πρὸ παντὸς αὐτό.

Ἡ Μάρθα εἶχε τόσα ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ τὸν πείση, ὥστε ὁ Πέτρος ὑπεχώρησε ἀμέσως καὶ πῆρε τὸν ἀτέλειωτο κατάλογο μαζὶ μ' ἕνα γράμμα τῆς γυναίκας του γιὰ μιὰ φίλη της, πολὺ κομψὴ κι' ὑποχρεωτική, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ὑπεδείκνυε πρόθυμα, τὸ καινούργιο καπέλλο τῆς γυναίκας του.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Παρίσι κατακουρασμένος ἀπ' τὸ ταξεῖδι, ὁ Πέτρος, ἀναπαύθηκε λίγο κι' ὕστερα ἐπῆγε νὰ βρῆ τὸν προϊστάμενό του. Ἔχασε πολὺν καιρὸ στοὺς ἀντιθαλάμους καὶ στὰ γραφεῖα τῶν ὑπουργείων, ἀλλὰ τελοσπάντων κατόρθωσε νὰ κανονίση τὴ δουλειά του. Ἐντωμεταξὺ οἱ μέρες περνοῦσαν κι' ὁ Πέτρος σκότωνε τὶς ὧρες του ὁ' ἀθῶες διασκεδάσεις.

Δυὸ μέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του πετάχτηκε στὸ σπίτι τῆς φίλης τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ γελᾶη μόλις ἄκουσε τὴν παράκλησί του.

— Ἕνα καινούργιο καπέλλο !.. Μὰ γίνοντεσι σὴ στιγμὴ αὐτὰ τὰ πράματα ; Δὲν εὐκαιρῶ τώρα νὰ τὸ παραγγείλω κι' ἡ μοδίστρα νὰ τὸ τελειώση. Περάστε ἀργότερα, φίλε μου....

— Σᾶς ἱκετεύω... Λυπηθῆτε με ἐπὶ τέλους καὶ μὴ θέλετε νὰ γίνετε αἰτία τοῦ πρώτου συζυγικοῦ καυγᾶ μας. Φαντασθῆτε τὶ σκηνὲς θὰ μοῦ δημιουργήση ἡ Μάρθα ὅταν μὲ δῆ μ' ἀδειανὰ χέρια. Ἔχει τόσο τρομερὴ ἐπιθυμία γι' αὐτὸ τὸ καπέλλο, ποὺ μὲ κάνει ν' ἀνησυχῶ κάπως.. Καταλαβαίνετε ;

— Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὴ θέση σας. Μιὰ φτωχὴ Παριζιάνα, φυλακισμένη στὰ βάθη τῆς Βολωνίας, ἀναστενάζει καὶ μαραίνεται μὴ βρίσκοντας στὰ κοσμικὰ καταστήματα τῆς πόλεως ἕνα ὤμορφο καπέλλο τοῦ γούστου της. Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως... Χάριν τῆς φιλίας μας καὶ τῆς γυναικείας ἀλληλεγγύης θὰ θαυματουργήσω. Ἡ Μάρθα θἄχη τὸ καπέλλο της.

— Εὐχαριστῶ, χίλιες φορὲς σᾶς εὐχαριστῶ ! ἐφώναξε ὁ Πέτρος.

Καὶ μὲ τὴν πεποίθηση πὼς τὸ καπέλλο τῆς γυναίκας του θἄνε ἕτοιμο σὲ λίγο ἔτρεξε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο του νὰ ἑτοιμάση τὸ μπαοῦλο του. Ἐκεῖ βρῆκε μιὰ κάρτα τῆς ὑποχρεωτικῆς φίλης, ἡ ὁποία τὸν ἐπληροφοροῦσε ὅτι θὰ τοῦ στείλη τὸ καπέλλο τὴ μεθεπομένη στὶς ἑφτὰ ἡ ὥρα.

— Καὶ φεύγω στὶς ἐννιά ! ἀναστέναξε ὁ Πέτρος.

Τὴ μεθεπομένη τὸ πρωῒ παρατηροῦσε μ' ἀγωνία τὴ βαλίτζα του καὶ μιὰ ντουζίνα δέματα διαφόρου μεγέθους, τὰ ὁποῖα εἶχε μαζέψει γιὰ τὸ ταξεῖδί του.

Ὑστόσο τὸ καπέλλο δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα.

Ἑφτάμισυ ἡ ὥρα. Πουθενὰ καπέλλο. Τί νὰ κάνη ; Νὰ φύγη ; Μὰ τὸ εἶχε πληρώσει προκαταβολικῶς καὶ τὸ πλήρωσε πολὺ ἀκριβά...

Βλαστημώντας τότε σὲ διάφορες ξένες γλῶσσες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε μάθει στὰ ταξεῖδια του κάμποσες λέξεις, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς φίλης τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία ζήτησε νὰ τηλεφωνήση ἀμέσως στῆς μοδίστρας. Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς τοῦ τηλεφώνου τῆς ἔδωσε γραμμὴ τὴν πρώτη φορὰ ἑνὸς κρεοπώλου καὶ τὴν ἄλλη μιᾶς ἀοιδοῦ. Ὅταν τέλος πάντων ἀπάντησε ἡ μοδίστρα, ὁ Πέτρος εἶχε χάσει τὸ τραῖνο, ἀλλὰ παρηγορήθηκε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἤ' ἀναχωροῦσε μὲ τὸ τραῖνο τῶν δύο τ' ἀπόγευμα.

— Μὰ ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο μου;..

Ἀφοῦ ἔλαβε πάλιν τὴ διαβεβαίωσή της ὅτι θὰ τοὔστελνε τὸ καπέλλο στὸ ξενοδοχεῖο του ξαναπῆρε ἕνα αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ὁ-ὁ δρόμο πλάκωσε ἕνα γερουσιαστή ! Σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου τότε, πλῆθος κόσμου, φαρμακεῖο, ἀστυφύλακες, παραβάσεις, ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἀνακρίσεις... Ὁ Πέτρος ταραγμένος, κιτρινος ἀπ' τὸ θυμό του νόμιζε πὼς ἔπαιζε σε καμμιὰ κωμικοτραγικὴ ταινία.

Ἀλλὰ σὲ λίγο κρατοῦσε τέλος στὰ χέρια του τὸ περίφημο δέμα. Ἀποσπᾶ μ' ἀνυπομονησία τὸ χαρτόνι, πῆρε τὸ πολύτιμο καπέλλο καὶ κόντευε νὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό του βλέποντας ὅτι πέρασε τόσος συγκινήσεις γιὰ αὐτὸ τὸ φρικτὸ πρᾶγμα.

Ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ βάλη μὲ εἰς ἄλλες ἀποσκευές του τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ μπῆκε στὸ τραῖνο. Τὴ νύχτα καθὼς ταξεῖδευε τὸ καταραμένο καπέλλο τοὔπεσε κάτω, ἕνας ἄγγλος συνεπιβάτης του τὸ πάτησε κατὰ λάθος καὶ τὸ ἔκαμε σὲ χάλια !... Τὸ δίπλωσε τότε προσεχτικὰ σ' ἕνα χαρτόνι, μὰ στὰ σύνορα οἱ τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι ἄνοιξαν τὸ χαρτόνι μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ κατατσαλάκωσαν τὸ καπέλλο κ' ἐπὶ πλέον τὸν ἔβαλαν νὰ πληρώση γι' αὐτὸ καὶ ἑκατὸν πενῆντα φράγκα !...

Καταφουρκισμένος ὁ Πέτρος βγῆκε νὰ περάση τὴ νύχτα του στὴ πόλι ποὖχε σταθμεύση το τραῖνο. Ζαλισμένος ὅπως ἦταν ἄφησε τὸ καπέλλο μετ' ἄλλα μπαγάζια στὴν ἀποθήκη τοῦ τραίνου, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ κατέγραψε καὶ πῆρε ἀπόδειξη, γιατὶ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴ τὸ βλέπη πειὰ ὕστερα ἀπὸ τόσες περιπέτειες...

. . . . . .

Ἡ Μάρθα περίμενε τὴν ἄλλη μέρα τὸ σύζυγό της στὸ σταθμό. Τὸ πρῶτο βλέμμα, τὸ πρῶτο φιλί, ὁ πρῶτος λόγος, ἦταν γιὰ τὸ καπέλλο.

— Τὸ ἔφερες, ἀγάπη μου ;... Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ καπέλλο ; τὸν ρώτησε.

— Τὸ καπέλλο σου, τὸ καταραμένο καπέλλο σου ! τ' ἄφηρα μαζὶ μὲ τὶς ἀποσκευές. Ζήτησέ το καὶ νὰ μὴν τὸ ἰδῶ στὰ μάτια μου ποτέ ! Ὅσο τὸ συλλογίζομαι, τόσο μανιαζω...

Ἡ Μαρθα ἀκούοντας τὶς μυθικές του περιπέτειες ἔκανε στὰ γέλια, ἐκεῖνος τὴν ἀγριοκύτταξε κι' ἡ φιλονεικία ἄρχισε...

Ἐνῶ ὅμως αὐτοὶ τσακωνόνταν ὁ διανομεὺς τῶν ἀποσκευῶν ἀνήγγειλε ὅτι τὸ κατ' ἀριθ. 3698 δεμα, τὸ καπέλλο μ' ἄλλα λόγια, εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Ὁ Πέτρος τότε συνέτασε μιὰ αἴτηση, ἔδωσε ἕνα σωρὸ λεπτὰ γιὰ χαρτόσημα κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες ἐνῶ οἱ δύο σύζυγοι δὲν εἶχαν πειὰ καμμιὰ ἐλπιδα, τὸ καινούργιο καπέλλο ἀνευρέθη καὶ ἀπεδόθη στὸν κάτοχό του.

Ὁ Πέτρος τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφερε θριαμβευτικὰ στὴ λατρευτὴ γυναίκα του, ἡ ὁποία ξεφύλλιζε ἐκεινη τὴ στιγμὴ τὶς νεώτερες ἐφημερίδες τῆς παρισινῆς μόδας.

— Κύτταξε τί σοῦ φέρνω, ἀγάπη μου ! τῆς εἶπε χαρούμενα. Τὸ καινούργιο καπέλλο σου ..

Ἡ Μάρθα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καπέλλο καὶ τοῦ εἶπε μ' ἀδιαφορία.

— Τί θέλεις νὰ τὸ κάμω τώρα ; Εἶνε ἐντελῶς ντεμοντέ...

Καὶ μ' ἕνα ὕφος ἀγγελικὸ πρόσθεσε :

— Θὰ μοῦ φέρης ἕνα ἄλλο ὅταν θὰ ξαναπᾶς στὸ Παρίσι.

Ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἔπεσε λιπόθυμος !...
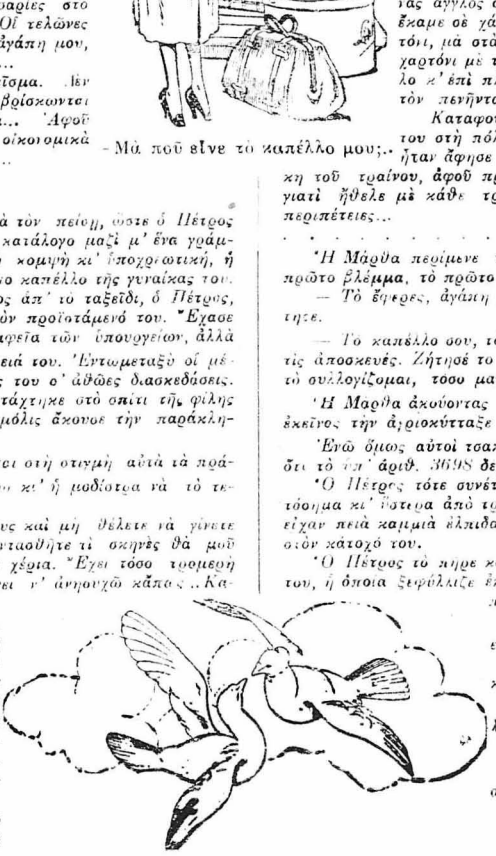
Μαρσὲλλ Τιναὶρ